

**Ἔνα δάκρυ μας πικρὸν
ἴστος Παράσχου τὸν νεκρὸν.**

Τραγουδιστὴ γλυκόστομη καὶ κοσμαγαπημένη
κι' ἀπὸ τὸν κόμπου τῆς καρδίας χρυσοστεφανωμένη,
τώρα πού μείνει σὰν δέντρο μ' ἐλόγιμα κλωνάρια
ἢ πλάσις ἢ χρυσὴ,
καὶ καθὲ πόνος ἔδουσε ἴσα σάπια μας κουράζια,
μὰς ἔδουσε καὶ σύ.

Τίποτα πιά δὲν εὕρισκε πού νὰ σὲ συναρπάξῃ
κι' ἀκούσαμε τὴν λύρα σου βαρετὰ ν' ἀναστενάξῃ
γιὰ τῆς χαρῆς πού ἔστρέφωσαν τὰ νιάτα μας ἐκείνα,
γιὰ κόσμου πόνου καὶ φωνὴ καὶ χέρι νὰ κτυπᾷ,
γιὰ κόσμου πού γονατιστὸς κι' ἐλόφος ἔπροσκίνα
τοῦ πολυμάχου τοῦ σπαθι, τὸ ράσσο τοῦ παππά.

Ὅλα τὰ παραμένα μας, τραγουδιστὴ, μὰς ἔπαιε,
πολίμου ἐτραγουδῆσε καὶ φλογεραῖς ἀγάπαις,
τὰ σιδερένια τὰ κορμιά, τῆς πάλαις, τὰ τοσπράξια,
καὶ λαμπεραῖς ἀρκατωμαῖς καὶ φλάμπουρα γαλάξια,
καὶ θάνατ' ὡς ὁ στίχος σου ὅταν σκλάβων τὸ σκοτάδι
καὶ μὲς ἀπὸ τὸν Ἄδη.

**Ὁ Φαδουλῆς θυνομιλεῖ
μὲ τὴν κυρίαν Φαδουλῆ.**

Ὁ Φ.—Λοιπὸν νὰ βῶ ἢ νὰ μὴ βῶ;... τί λέγεις, ἦμισό
πού κάθισαι καρσί μου; [μου,

ἦ Φ.—Ἐγὼ νομίζω, Φαδουλῆ, πὸς πρέπει νάβῃς τώρα...
μ' αὐτὴν τὴν γνώμην συμφωνεῖ κι' ἐλόκληρος ἡ χώρα,
καὶ στίχων σου πλίκωνται καὶ δάφνας καὶ μυρσίναις...

Ὁ Φ.—Καὶ ἴσ' ὅτ' Ἐπιγὼ λὲς νὰ βῶ ἢ μίσα ἴσ' ἄ-
[θνας;

ἦ Φ.—Καὶ ἴσ' ὅτ' Ἐπιγὼ, οὐκ ἔγωγε, καὶ μίσα ἴσ' τὴν πρῶ-
νὰ βγάλλῃ καὶ προγράμματτα, [τεύουσα...
ἐνείκα ἴσ' τὴν δημοτικὴν κι' ἴσ' τὴν κυβερτεύουσα
μὲ γέλοια καὶ μὲ κλάματα.

Ὁ Φ.—Ἐγὼ γιὰ νῆμαι σίγυρος θὰ βάλω καὶ ἴσ' τὴν Σύρα,
τὸν τόπον τῆς ἀνατροπῆς καὶ τῆς γεννήσεώς μου,
ὅπου τὰ κῶλα ἴναι γεμάτος ἀπὸ ψεῖρα
δ' Φερεκίδης ὁ παλῆός, πρῶτος σοφὸς τοῦ κόσμου.

ἦ Φ.—Ἐγὼ νομίζω φρόνιμον νὰ βάλῃς καὶ ἴσ' τὸν Πάτρας...
κι' ἐκεῖ μανθάνω, Φαδουλῆ, πὸς ἔχεις τόσους λάτραις.

Ὁ Φ.—Τὸ πνεῦμα μου εἰς σκίψων περιπλανᾶται δίνας...
νὰ γίνω ὑπερήφανος ἰδὼ μὲς ἴσ' Ἀθῆνας,
ἢ νὰ τὸ κόψω ἀθῶσαι ἴσ' Κίθηρα κηπούται
νὰ πάω νὰ συνδοσθῶ μὰς μὲ τὸν Καλοῦστο;

ἢ μίσα ἴσ' τὴν Ἐρμούπολιν τὴν κλήπη μου νὰ βάνω
καὶ μὲ τὸν Βοκοτόπουλο συνδοσθῶ νὰ κάνω,
ἢ τῶν φιλότατων Πατρῶν τὰς ψήφους νὰ ζητήσω

κι' ἢ σῶταιρα ρητορικὴ νὰ δώσω καὶ νὰ πάρω,
καὶ κραταῖον συνδοσθῶν ἐκεῖ νὰ καταρτίσω
μὲ τὸν Γεροκωστόπουλο καὶ μὲ τὸν Κανακέρη;

Τί λὲς καὶ σύ, κυρία μου;... νὰ μείνω ἢ νὰ φύγω;

ἰδὼ μὰς ἴσ' τὴν πρωτεύουσα ἢ μίσα ἴσ' Ἐπιγὼ;
μίσα ἴσ' τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν ἢ ἴσ' τὸν ἠοῖ τῆς Σύρας,
τῆς γῆς τῆς γεννεταίρας;

ἴσ' τὴν μὲν πόλιν χωριστὰ νὰ θύσω κι' ἀπωλίσω,

Γυναίκες πού κελάδῃσαν τὰ κελάδημάτ' σου,
παρθένας τοῦ παλῆου καιροῦ ἴσ' ἀμαρτήσαν κοντὰ σου
μὲ κουραμένο βῆμα,
καὶ ῥόδα ξεφυλλίσανε ἴσ' τὸ ποιητὴ τὸ μῆμα.

Ἄνδρες, πού μὲς ἴσ' τὴν νείστη των γλυκὰ τοὺς ἀπεκοιμήταις
κι' ἀκόμη ζοῦν μ' ἄνερατα καὶ μὲ πικραῖς ἐνθιμαῖς,
σιγὰ σιγὰ μ' αὐροῦρισαν μὲ βουρκωμένο μάτι:
«ὦ ἴσ' τὸ ἄντρον τῶν Νυμφῶν καὶ νὰ τὸ μοικοπίαις».

Κι' ἕνας διωγμένος Βασιλεὺς, ἀξίχαστος ἀκόμα,
πού φουσανέλα κατάσπρη φορῶντας γιὰ πορφυρά
τῆς γῆς ὅπου βρασιλεψὲς γυρεύει λίγο χάμα,
Ξαφνιστὰς γιὰ μιά στιγμὴ σὰν ἄκουσε τὴν λύρα,
τὴν λύρ' αὐτῆ, πού βλόγησε μὲ πόνο τὸνομά του
κι' ἴσ' τῆς μὲς ἴσ' τὴν στήθη μὰς ἐλόφος τὰγαλιά του.

Καὶ μίαν εὐχὴ ἔστώμισεν πνιγμένος ἀπ' τὸ κλάμμα
ὁ Βασιλεὺς κι' ὁ ποιητὴς νὰ κοιμηθῶν ἀντάμα.

Σημαίαις ἔδειπλώθηκαν ἴσ' ὀφθαλμοῖς τῆς αὔρας,
χρονάτοι λαμπροκόπσαν πολυμάχοι τῆς Λαϊφίας,
καὶ στήματα βροντόφωνα βροντήσανε μὰς:
«ὦ ποιητὴς μὰς πῆθνε, ὁ ποιητὴς μὰς ζῆ».

ἢ καὶ ἴσ' τὸς τίσσορας μὰς τὴν κλήπη μου νὰ βάλω;
μόνον ἴσ' τὴν δόξαν τῆς μίαις κι' ἐγὼ νὰ συντάξω
ἢ τὸν τεσσάρων ἐνταυτῶ τὴν πρόσον νὰ ψάλω;

Ἦτο δὲν βῆσαι ἢ συμφερά
καὶ καμπουρᾶ ἢ ῥάχη
τοῦ Φαδουλῆ τοῦ φουκαρά
μὲ τὸ γιρὸ σταμάχτι!

Σταφνωμένους ποιητῆς
μὲ σκόρδα καὶ κρομμυδιὰ
θελὲ νὰ γίνῃ Βουλευτής...
ἄχ! πὸς ξεκάρρωτα κρατεῖς,
Χριστέ, τὰ κεραμιδιὰ;

Καὶ φάλλει μὲ τὸν ταμπουρά:
«Ὦπο δὲν βῆσαι ἢ συμφερά,
καὶ ἴσ' τὸν βουνοῦ τὴν ῥάχη
Αἰγιονεῖς φωστοθελεῖ,
κι' ἔλαι τοῦ λέν τοῦ Φαδουλῆ
πὸς ντῖπ χαμῆνα τᾶχει».

Ἄχαρη Μοῦσα καὶ τρελλῆ,
βαριθῆκα τὴν ῥίμα,
καὶ τὴν πιά τὸν Φαδουλῆ
ντῖρη τὸν ἐπισκοπὸν πολὺ
γιὰ τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα.

Ἐσώθησαν τὰ χωρατὰ,
κι' ὁ πρῶν Πιερότος
μίσα ἴσ' τὸν ὕπο του κυττῆ
πὸς ἀντιμύσσοις πετῆ
τῆς Ρωμιοσύνης πρῶτος.